

Sygn. akt VI Gz 128/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski (spr.)

Sędziowie: SO Wojciech Modrzyński, SO Jerzy P. Naworski

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko (...) w K. (Dania)

o zapłatę

**na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego we W. z dnia 18 marca 2019 r.,
sygn. akt V GC 1098/18**

postanawia:

1) oddalić zażalenie,

2) zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 225,00 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego

Wojciech Modrzyński Zbigniew Krepski Jerzy P. Naworski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 marca 2019 r., sygn. akt V GC 1098/18, Sąd Rejonowy we W. odrzucił pozew na art. 1099 § 1 k.p.c. w związku z art. 5 ust. 1 i w związku z art. 14 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 uwzględniając zarzut pozwanego dotyczący braku jurysdykcji krajowej.

W uzasadnieniu Sąd ten stwierdził, że zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE L 351, powoływanego jako Rozporządzenie nr 1215/2012) osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami ustanowionymi w sekcjach 2 – 7 wymienionego rozporządzenia (art. 5 ust. 1 Rozporządzenia nr 1215/2012). Dalej Sąd ten stwierdził, że przepisy sekcji 3 Rozporządzenia nr 1215/2012, „Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia” stanowią natomiast, że w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określają wyłącznie unormowania tej sekcji (art. 10 Rozporządzenia nr 1215/2012). W myśl tych postanowień ubezpieczyciel może zostać pozwany przed sądy państwa, w którym ma miejsce zamieszkania, agencję, oddział albo filię oraz

-po pierwsze, przed sąd państwa, w którym powód ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest ubezpieczającym, ubezpieczonym lub uposażonym (art. 11 ust. 1 i 2 Rozporządzenia nr 1215/2012),

- po drugie, także w sprawach z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przed sąd państwa, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (art. 12 zd. 1 Rozporządzenia nr 1215/2012)

- i po trzecie, przed sąd państwa, w którym zawisła sprawa z powództwa poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu (art. 13 ust. 1 Rozporządzenia nr 1215/2012).

Wedle Sądu Rejonowego przepisy art. 10, 11 i 12 Rozporządzenia nr 1215/2012 stosuje się przy tym do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi (art. 13 Rozporządzenia nr 1215/2012). Na poparcie powyższego stanowiska Sąd ten przywołał wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 31 stycznia 2018 r., C-106/17, gdzie wprost stwierdzono, że art. 13 ust. 2 Rozporządzenia nr 1215/2012 nie ma zastosowania w przypadku powództw wytaczanych przez podmioty zawodowo trudniące się dochodzeniem roszczeń; muszą więc one kierować sprawy przed sądy państwa w którym ubezpieczyciel ma miejsce zamieszkania (k.123-124).

Od powyższego rozstrzygnięcia zażalenie złożył powód zaskarżając je w całości i zarzucił mu:

1) naruszenie art. 1099 § 1 zd. 2 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i odrzucenie pozwu, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie art. 4 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (R. II) w związku z art. 1103⁵ §1 k.p.c. albowiem szkoda powstała na terenie Polski oraz niniejsza sprawa jest sprawą ze stosunku ubezpieczenia przeciwko ubezpieczycielowi, a powód ma miejsce zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej oraz zdarzenie wywołujące szkodę nastąpiło w RP, a sprawa dotyczy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, więc sprawa ta należy do jurysdykcji krajowej;

2) art. 12 zdanie 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawę jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zdarzenie, które wywołało szkodę miało miejsce w obszarze właściwości Sądu Rejonowego we Włocławku.

Ponadto na podstawie art. 381 k.p.c. powód wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci decyzji pełnomocnika pozwanego z dnia 17 sierpnia 2018 r. na okoliczność faktu, że do uszkodzenia pojazdu marki S. o nr rej. (...) doszło na terenie Polski, a konkretnie w miejscowości L..

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1) uchylene zaskarżonego postanowienia w całości,

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia powód szerzej omówił podniesione w petitum zażalenia zarzuty (131-134).

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie powoda wniósł o oddalenie tak zażalenia jak i wniosku dowodowego oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podtrzymał swoje stanowisko prezentowane przez Sądem Rejonowym we W. (k.147-151).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda – jako bezzasadne – podlegało oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy w całości podziela tak ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy czyniąc je własnymi, jak też w całości podziela rozważania prawne i powołuje się na nie bez potrzeby ponownego ich powoływania.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma racji powód, iż zastosowanie w niniejszej sprawie powinien znaleźć przepis art. 1103⁵ § 1 k.p.c. Powód w żaden sposób nie wykazał bowiem aby pozwany miał w Polsce swój zakład lub oddział swojego przedsiębiorstwa jak stanowi art. 1103⁵ § 2 k.p.c.

Wobec powyższego, wbrew zarzutom zażalenia, Sąd Rejonowy zasadnie zastosował w niniejszej sprawie przepis art. 1099 § 1 zdanie 1 k.p.c. Zgodzić się trzeba z pozwanym, który w odpowiedzi na zażalenie trafnie podnosi, że powołany przez powoda na poparcie zażalenia art. 4 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (R. II) nie dotyczy bowiem kwestii procesowych, w tym jurysdykcji sądowej, a ma jedynie charakter materialnoprawny i wynika z niego jakie prawo ma zastosowanie do stosunków danego rodzaju. Jest zaś poza sporem, że zastosowanie w niniejszej sprawie ma prawo polskie.

Nie ma też racji skarżący zarzucając niezastosowanie w sprawie art. 12 zdanie 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawę jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

Z powyższych względów w sprawie nie może mieć również zastosowania powołany przez powoda art. 12 Rozporządzenia nr 1215/2012 o czym szczegółowo wypowiedział się Sąd Rejonowy we Włocławku w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, a Sąd Okręgowy powyższy pogląd w całości podziela.

Reasumując, z przedstawionych względów zażalenie powoda należało oddalić jako bezzasadne orzekając jak w pkt 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego, zgodnie z jego wnioskiem, koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w minimalnej wysokości 225 zł przewidzianej taksa radcowską. Orzeczono więc jak w pkt 2 sentencji postanowienia.

Wojciech Modrzyński Zbigniew Krepski Jerzy P. Naworski

(...)

(...),

(...)

(...)

(...)